

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opvscvla Spiritvalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christiana. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretione Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 46. Cur multi ex oratione nihil proficiant

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

care possit. Nulla ad eam magis idonea dispositio, quam
integritas vitæ, & morum innocentia. Qui ejus studio in-
cumbere, & in eo progredi cupit, tanti debet cœlestia
æstimare, ut terrenis veluti mortuus sit, nullumque in
eis solatium inveniat. Bona est oratio, quam fides, &
humilitas comitantur.

§ XLVI. *Cur multi ex oratione nihil proficiant.*

PAUCI sunt qui ex oratione & meditatione fructum per-
cipiant, quia rebus quas meditantur contrariam
dispositionem & sensum habent; nec se offerunt Deo tan-
quam victimam & holocaustum ad omne ejus benepla-
citum perficiendum. Ipsum quidem precantur, ut eos do-
ceat cognoscere & facere voluntatem suam; sed nihilo-
minus contra Dei voluntatem multa operari non cessant,
quia duplicitis cordis sunt: unum Deo expandunt in orati-
one, alterum sibi reservant, nec dicunt cum Propheta:
In toto corde meo exquisivi te. Ps. 118. Alij spiritu curiosi-
tatis & superbiæ impulsi, sublimioribus speculationibus
occupantur, quæ ad vitia cognoscenda & eradicanda pa-
rum vel nihil conferunt & si aliquando voluntatem exci-
tant ad gemitus & luspiria, ea tamen suavitate statim eva-
nescente impatientes remanent, sui consilij tenaces, re-
fractarij, ac iisdem semper vitiis irretiti. Atque hinc fit,
ut repentinæ conversiones ex vehementi commotione pro-
venientes, ut plurimū non durent, quia cessante illa vi,
quæ voluntatem quodammodo rapuit, ipsa quoque mo-
tio definit & homo ad vitia, quibus assuevit, relabitur.
Alij instinctu propriæ delectationis ad orationem acce-
dunt tanquam ad fontem suavitatis, non Detim sed se ip-
sos quærentes, ut spiritualis dulcedinis ubertate reficiantur.
Alij orationis emolumentum ex veri & falsi notione me-
tiuntur & hi omnino sibi imponunt, quia multa discere
in oratione & nihil operari, magna diaboli deceptio est. Ni-
hil homini prodest oratio, quamvis ad cœlum rapiatur
& audiat arcana verba, quæ non licet homini loqui, nisi

exuto spiritu mundi sentiat in se augeri promptam erga Deum voluntatem. Bene orat qui nihil scire, nihil habere desiderat, nisi Christum & hunc crucifixum.

S.X L VII. *Nunquam studium orationis omittendum.*

Error communis est meditationem rem difficillimam esse, cum tamen nemo sit, qui non quotidiè meditetur. Quid est enim meditari, nisi rem aliquam mente revolvere? Hoc autem continuò facimus à mane usque ad vesperam; sed ut plurimum noxia & vana meditamur. Cur igitur mysteria fidei, & quæ salutis nostræ sunt non meditamur? His jugiter occupari mens nostra facilimè posset, si eam avertere à rerum terrenaçum curis conaremur. Hac de causa ad orationis studium inepti sumus, quia sensibus mori, & Christi crucem atque ignominiam amplecti nolumus. Sæpè etiam orationem omittimus, ut bonis operibus extrinsecus incumbamus, ex quibus nullus, vel exiguis provenit fructus, quia lumine destituimur ad bene agendum necessario, quod non nisi in oratione percipitur, & illa peragimus extra ordinem supernæ gratiæ, nostro potius, quam divino impulso. Maximus autem error est interiora propter exteriora negligere. Sicut corpus quotidianâ destitutum alimoniam paulatim deficit, & perit: ita languet anima, ac veluti exanimis fit, nisi oratione, quæ cibus ipsius est, singulis diebus nutriatur. Cibo autem indiget eo frequentiori, quo plura, ac majora habet contraria quam corpus. Ipsam enim tum ea omnia per consensum vexant, quæ corpori molesta sunt, frigus, æstus, ægritudo, fames, sitis, & alia ejusdem generis: tum corpus ipsum & sensus, concupiscentia, dæmon, & mundus. Cum autem oramus, Deum quærere, & invocare debemus in penetralibus animæ, in interiori homine, in quo ipse habitat, sicut in templo suo. Quare verba sonantia ad orandum necessaria non sunt, sed in spiritu, & veritate Deum orare, & adorare oportet. Conceptis verbis preces effundere illis